

Arrest

**nr. 56 338 van 21 februari 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad Gent, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 18 november 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Gent van 16 november 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, dient op 17 maart 2010 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in opgaande lijn. Aan verzoeker wordt gevraagd om binnen de drie maanden, ten laatste op 17 juni 2010, volgende documenten voor te leggen: bewijzen ten laste van het kind, bewijzen niet ten laste van het OCMW, ziektekostenverzekering, bewijs van onvermogen.

Verzoeker is vader van een Belgisch kind geboren op X.

Op 28 juli 2010 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Gent de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 20 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Gent de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 50 322 van 27 oktober 2010 worden deze twee beslissingen vernietigd.

Op 16 november 2010 neemt de gemachtigde van de burgemeester van Gent een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

"In uitvoering van artikel 52 § 3, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verklaring tot inschrijving / verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (1), aangevraagd op 17/03/2010 (datum) door Z. M. (Naam en voornamen) geboren te S. (Tunesië) op (in) 22/02/1977 van Tunesië nationaliteit, geweigerd.

Reden van de beslissing (2):

** Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij / zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.*

Ontbreken bewijzen ten laste van het kind, bewijzen niet ten laste van het OCMW, ziektekostenverzekering, bewijs van onvermogen"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"Eerste middel: schending van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur meer bepaald de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht en verzoekers rechten van verdediging. Manifeste beoordelingsfout.

Artikel 2 van deze wet bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Zo wordt verzoekers verblijf op het Belgische grondgebied geweigerd omdat enkele gevraagde documenten door hem niet werden voorgelegd.

Dat door verweerder werd ondermeer gevorderd "bewijzen tenlaste van het kind" neer te leggen.

Dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde om de door verweerder in de bestreden beslissing opgesomde documenten neer te leggen.

Dat verweerder evenmin rekening hield met de vaststelling dat in een arrest van 3 november 2009 het Grondwettelijk Hof stelde dat de voorwaarde van "ten laste" zijn, in het geval van vreemde ouders van een minderjarige Belg, zo moet geïnterpreteerd worden dat de ouders (en dus niet het kind) over toereikende bestaansmiddelen beschikken voor zichzelf en hun kind !!!!

Dat derhalve verweerder diende verzoeker te verzoeken een bewijs van zijn eigen inkomsten neer te leggen en geenszins een bewijs dat hij ten laste is van zijn kind !!

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerder."

2.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat verzoeker in de toelichting van het middel in gebreke blijft om nader in te gaan op de door hem opgeworpen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, zodat het middel in dit opzicht niet ontvankelijk is.

De verwerende partij meent dat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op de vermeende schending van de rechten van de verdediging, deze bestaan op het administratiefrechtelijk vlak enkel in tuchtzaken.

Inzake verzoekers verwijzing naar het arrest van het Grondwettelijk Hof en naar verzoekers opmerking dat hem had moeten worden gevraagd om bewijzen voor te leggen van zijn eigen inkomsten in plaats van bewijzen dat hij ten laste is van zijn kind, merkt de verwerende partij op dat uit verzoekers betoog blijkt dat hij de draagwijdte kende van de “bewijzen ten laste van het kind” en mist hij derhalve belang bij zijn kritiek. Verzoeker heeft sinds zijn aanvraag geen enkel bewijsstuk voorgelegd, evenmin bewijzen dat hij beschikt over toereikende bestaansmiddelen voor zichzelf en voor zijn kind.

De verwerende partij wijst erop dat, zelfs al zou verzoekers kritiek terecht zijn, *quod non*, dient te worden vastgesteld dat de overige motieven de aangevochten beslissing voldoende ondersteunen. Verzoekers kritiek heeft uitsluitend betrekking op een ten overvloede vermeld gedeelte van de motivering van de bestreden beslissing. Als zodanig kan deze kritiek niet leiden tot het doen aannemen van een schending van enige rechtsregel, noch kan deze kritiek een nietigverklaring van de beslissing verantwoorden. Zo wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat verzoeker noch bewijzen heeft voorgelegd van het niet ten laste zijn van het OCMW noch een ziektekostenverzekering.

De gemachtigde van de burgemeester heeft geheel terecht en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid geoordeeld dat het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoeker diende te worden geweigerd. Hij handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief. Er is ook geen sprake van een manifeste beoordelingsfout.

2.1.3. In de repliekmemoirie stelt verzoeker dat de verwerende partij niet antwoordt op zijn kritiek dat hem had moeten worden gevraagd om bewijzen voor te leggen van zijn eigen inkomsten.

2.1.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981). Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker niet binnen de gestelde termijn heeft aangetoond dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie: er ontbreken bewijzen ten laste van het kind, bewijzen niet ten laste van het OCMW, ziektekostenverzekering, bewijs van onvermogen. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel

bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert aan dat zijn verblijf wordt geweigerd *“omdat enkele gevraagde documenten door hem niet werden voorgelegd”*.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker een aanvraag heeft ingediend van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in opgaande lijn, op basis van artikel 40bis, § 2, 4°, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalt dat deze bepaling eveneens van toepassing is op familieleden van een Belg.

De bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt (...) weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. (...)”

Uit deze bepaling blijkt dat de gemachtigde van de burgemeester aan verzoeker het verblijf kon weigeren om reden dat niet alle vereiste bewijsdocumenten werden voorgelegd. Verzoekers kritiek dat de motivering niet afdoende is omdat daarin enkel wordt verwezen naar het ontbreken van documenten, kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Verzoekers uitleg dat hij *“in de onmogelijkheid verkeerde om de door verweerder in de bestreden beslissing opgesomde documenten neer te leggen”* lijkt eerder de motieven van de bestreden beslissing te bevestigen. Het komt aan verzoeker toe om zijn aanvraag te staven met de daartoe vereiste documenten en artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 geeft het gemeentebestuur de mogelijkheid om de aanvraag te weigeren indien niet de vereiste documenten werden voorgelegd. Verzoeker toont met deze opmerking niet aan dat de bestreden beslissing niet in alle redelijkheid werd genomen of dat ze steunt op een foutieve feitenvinding.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de burgemeester de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de gemachtigde op basis van een niet correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, integendeel, verzoeker lijkt dit te bevestigen door te melden dat hij zich in de onmogelijkheid bevond om de gevraagde stukken voor te leggen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het beginsel van de rechten van de verdediging is *in principe* niet van toepassing op een administratieve procedure. De rechten van de verdediging in administratiefrechtelijke zaken zijn enkel van toepassing in tuchtzaken, doch niet op zuiver administratiefrechtelijke beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Verzoeker kan zich niet met goed gevolg op dit beginsel beroepen.

Vervolgens voert verzoeker aan dat inzake de bewijzen dat hij ten laste is van zijn kind, geen rekening werd gehouden met de vaststellingen in het arrest van het Grondwettelijk Hof van 3 november 2009 waarin wordt overwogen dat de voorwaarde van het ten laste zijn van een kind, in het geval van vreemde ouders van een minderjarige Belg, zo moet geïnterpreteerd worden dat de ouder over toereikende bestaansmiddelen beschikt. Verzoeker meent dat hieruit kan worden afgeleid dat hem moest worden gevraagd om bewijzen voor te leggen van zijn eigen inkomsten.

De Raad merkt op dat, daargelaten de inhoud van het door verzoeker aangehaalde arrest van het Grondwettelijk Hof, verzoeker niet ontkent maar eerder bevestigt dat hij de gevraagde documenten niet kon voorleggen. De aan verzoeker gevraagde documenten die door hem niet werden voorgelegd zijn: bewijzen dat hij ten laste is van het kind, bewijzen dat hij niet ten laste is van het OCMW, een ziektekostenverzekering, een bewijs van onvermogen (in het land van herkomst). Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker geen enkele van deze bewijzen heeft voorgelegd en hij ontkent dit niet. De

omstandigheid dat verzoeker geen bewijs heeft voorgelegd dat hij niet ten laste is van het OCMW, geen ziektekostenverzekering en geen bewijs van onvermogen, volstaat op zich reeds om de bestreden beslissing te schragen. Verzoekers kritiek op wat als een bijkomend motief kan worden beschouwd, kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing steunt *in casu* op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven.

Waar verzoeker aanvoert dat hem had moeten worden gevraagd om bewijzen voor te leggen van zijn eigen inkomsten op basis van het arrest van het Grondwettelijk Hof, merkt de Raad op dat verzoeker een aanvraag heeft ingediend en dat het aan hem toekwam om de nodige bewijsstukken voor te leggen. De bewijslast ligt bij verzoeker. Indien verzoeker de mening was toegedaan dat hij het ten laste zijn van zijn kind mocht bewijzen door het voorleggen van een bewijs van eigen bestaansmiddelen, had hij dit kunnen doen. Uit de stukken van het dossier blijkt echter niet dat verzoeker zulke bewijzen heeft voorgelegd, zodat niet eens een eventuele afweging kon worden gemaakt of deze stukken mogelijkerwijze in aanmerking konden worden genomen.

Waar verzoeker aanvoert dat hem dit had moeten worden gevraagd, herhaalt de Raad dat de bewijslast bij verzoeker ligt en merkt op dat aan verzoeker werd gevraagd om de nodige bewijsstukken voor te leggen, ondermeer dat hij niet ten laste is van het OCMW. Verzoeker had hiervoor een attest van het OCMW kunnen voorleggen eventueel aangevuld met een bewijs van zijn inkomsten. Verzoeker heeft ook dit in het geheel nagelaten.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de gemachtigde van de burgemeester op kennelijk onredelijke wijze of op basis van een foutieve feitenvinding tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen, evenmin is er sprake van een manifeste beoordelingsfout.

De schending van de door verzoeker aangevoerde bepalingen en beginselen kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"Tweede middel: Schending van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950)

Dat, algevolg van de verzoekers betekende beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, verzoeker niet langer in België kan verblijven en van zijn Belgisch kind, wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt:

" 1, Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn brie/wisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover hij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M, gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoekster gepleegde inbreuken .

Dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten(bijlage 20), genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé-en gezinsleven, meer bepaald zijn verblijf in België, waar hij zijn leven heeft opgebouwd en waar zijn minderjarig kind woont (een familieleven welke hij onmogelijk nog in zijn land van herkomst kan leiden), geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing. Dat verzoeker immers door de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Gent, zetelend zoals in kort geding, op 10 november 2009 een omgangsrecht met zijn in België wonend kind werd toegekend."

2.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat de beslissing tot weigering tot verblijf van meer dan drie maanden in de gegeven omstandigheden geen verboden inmenging vormt in de uitoefening door verzoeker van zijn recht op een privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). De bestreden beslissing betreft een beslissing zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij meent dat hij ten gevolge van de bestreden beslissing van zijn kind wordt gescheiden. Er is *in casu* geen sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM.

De verwerende partij merkt op dat er reeds werd geoordeeld dat een mogelijke toepassing van artikel 8 van het EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten niet strijdig is met dit verdragsartikel. De weigering van verzoekers verblijfsaanvraag heeft niet als gevolg dat verzoeker van zijn in België wonend kind wordt gescheiden.

2.2.3. In de repliekmemorie stelt verzoeker dat wanneer hem het verblijf op het Belgisch grondgebied wordt geweigerd dit *de facto* neerkomt op een scheiding van zijn Belgisch kind.

2.2.4. Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat verzoeker de door hem aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM put uit het feit dat hij van zijn kind wordt gescheiden en dat hem door de burgerlijke rechter nochtans een omgangsrecht met zijn kind werd toegekend.

De Raad kan niet anders dan vaststellen dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat, het is een beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker kan bijgevolg niet op goede gronden de schending inroepen van artikel 8 van het EVRM en van het proportionaliteitsbeginsel om reden van een gedwongen scheiding van zijn kind. Dit onderdeel van het middel steunt op een foutieve feitelijke grondslag en is niet ontvankelijk.

Waar verzoeker aanvoert dat hij door de bestreden beslissing niet langer in België kan verblijven, dat "zijn verblijf in België" geschonden wordt en dat hem een verblijf geweigerd wordt, merkt de Raad op dat verzoeker niet aantoont dat hij vóór de bestreden beslissing beschikte over een legaal verblijf, zodat verzoeker niet aantoont welk belang hij heeft bij het aanvoeren van dit onderdeel van het middel.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat, wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de "inmenging van het openbaar gezag" inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging *in casu* minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoeker in het kader van de eerbied voor zijn gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds. De Raad herhaalt dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt en dat verzoeker niet van zijn kind wordt gescheiden.

Verzoeker laat na *in concreto* aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in zijn familiaal leven zou uitmaken en dat zijn private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107). Tevens dient te worden gesteld dat de bestreden beslissing één van de door artikel 8 van het

EVRM opgesomde mogelijke beperkingsdoeleinden nastreeft en door de wet is voorzien en dat de verblijfsreglementering een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde en nodig is in een democratische samenleving. Het feit dat verzoeker een kind heeft van Belgische nationaliteit, geeft geen automatische toekenning van het recht op verblijf. De bestreden beslissing strekt er niet toe het gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt enkel in dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie omdat hij de gevraagde documenten niet heeft voorgelegd.

De schending van artikel 8 van het EVRM en van het proportionaliteitsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET